

Arrest

nr. 167 106 van 3 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 17 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 29 augustus 2012, houdende enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en anderzijds, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 oktober 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 oktober 2006 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 15 oktober 2007 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 6 februari 2008, bij arrest nr. 6970 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de verzoekende partij.

Op 16 april 2008 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) in.

Op 28 juli 2008 diende de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 17 december 2008 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nogmaals een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 7 april 2009, bij arrest nr. 25.726 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de verzoekende partij.

Op 8 februari 2012 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

Op 23 juli 2012 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen.

Op 26 november 2012 werd de voormelde beslissing van 23 juli 2012 ingetrokken. Op 20 december 2012 bij arrest nr. 94.162 werd het beroep tegen de beslissing van 23 juli 2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen daar het beroep doelloos was geworden.

Inmiddels op 29 augustus 2012 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum 16.04.2008 werd ingediend op 20.10.2009, 21.10.2010 en 27.05.2011 werd aangevuld door:

(...)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Betrokkene legt een Ethiopische identiteitskaart voor bij de aanvraag maar dit document kan niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit en nationaliteit. Het is namelijk zo dat de geboortedatum die op de identiteitskaart wordt vermeld (23.05.1961 Ethiopische kalender) niet overeenstemt met de geboortedatum op documenten die betrokkenen in diverse aanvulling op de aanvraag heeft voorgelegd. Bovendien is duidelijk te zien op het document dat de geboortedatum op lijn 4 onregelmatigheden vertoont (informatie afkomstig van de Lokale politie zone Geel, toegevoegd aan het administratief dossier). In de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen op datum van 16.10.2007 door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt het volgende gesteld in verband met het door betrokkene voorgelegde identiteitsdocument: “Merkwaardig genoeg stemt de door u opgegeven geboortedatum (12/10/1961 Ethiopische kalender, 19/06/19 Europese kalender) niet overeen met de datum die op het identiteitsdocument fungeert (23.05.1961 Ethiopische kalender, 31/01/1969 Europese kalender)”. Volgens de geboorteakte die betrokkene voorgelegd heeft in de aanvulling van 21.10.10 is de geboortedatum van betrokkene 09.02.1961 (Ethiopische kalender) en 15.10.1968 (Europese kalender). Op het Ethiopische paspoort dat betrokkene voorgelegd heeft in de aanvulling van 27.05.2011 fungeert 15.10.1968 als geboortedatum. Gelet op deze bevindingen kan er geen geloof worden gehecht aan de authenticiteit van de voorgelegde Ethiopische identiteitskaart.

Daarnaast legt betrokkene ter staving van zijn identiteit en nationaliteit een identiteitskaart van Eritrea voor met nummer 0394309. Betrokkene heeft deze identiteitskaart reeds voorgelegd in het kader van zijn tweede asielaanvraag. Het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelde vast dat er geen geloof kan gehecht worden aan de authenticiteit van deze identiteitskaart. Zo legde betrokkene ongeloofwaardige verklaringen af over het tijdstip en de omstandigheden waarin hij de kaart verkregen heeft en hoe ze in België terecht kwam. Uit de vergelijking van de gegevens op de identiteitskaart van verzoeker en die van zijn vader bleek dat de nummering van de kaart erg onlogisch is, vermits de kaart van betrokkene een lager volgnummer heeft dan de identiteitskaart van zijn vader, terwijl ze op een latere datum werd uitgereikt. Het nummer op de kaart van zijn vader namelijk 0494309 verschilt bovendien slechts met 1 cijfer van dat op de kaart van betrokkene namelijk 0394309, wat een onwaarschijnlijk toeval lijkt. (Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, d.d. 19.12.2008) Betrokkene had overigens in het kader van zijn eerste asielaanvraag verklaard dat hij de Ethiopische nationaliteit bezat, maar dat hij zou geprobeerd hebben de Eritrese nationaliteit te verkrijgen en dat dit niet gelukt was ondanks zijn deelname aan het onafhankelijkheidsreferendum. (commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, weigering van de Vluchtelingen en weigering van de subsidiaire bescherming, d.d. 16.10.2007) Het voorleggen van een Eritrese identiteitskaart is dus strijdig met zijn eigen eerdere verklaringen. Gelet op al deze elementen kan er geen geloof gehecht worden aan de authenticiteit van de door betrokkene voorgelegde Eritrese identiteitskaart en kan deze niet aanvaard worden als bewijs van de identiteit en nationaliteit van betrokkene.

De advocate haalt aan dat betrokkene de Ethiopische nationaliteit verloren zou hebben omdat hij de Eritrese nationaliteit verkreeg. De Ethiopische wetgeving zou geen dubbele nationaliteit toelaten, wat gestaafd wordt aan de hand van een uittreksel uit het Algemeen ambtsbericht Eritrea. Hierbij dient opgemerkt te worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan de bewering dat verzoeker de Ethiopische nationaliteit zou verloren hebben, vermits hij een nieuw Ethiopisch paspoort heeft verkregen via de Ethiopische ambassade in België. Bovendien wordt hierdoor nogmaals bevestigd dat er geen geloof kan gehecht worden aan de authenticiteit van de Eritrese identiteitskaart met nummer 0394309. Indien betrokkene immers daadwerkelijk de Eritrese nationaliteit zou bezitten en de Ethiopische wetgeving geen dubbele nationaliteit toelaat, dan zou hij geen nieuw Ethiopisch paspoort kunnen verkregen hebben.

Betrokkene legt tevens een identiteitskaart van Eritra op naam van G.G.T.(...), geboren in 1934 voor bij de aanvraag. Het betreft de identiteitskaart van de vader van betrokkene. Dit document vormt geen bewijs van de identiteit en nationaliteit van verzoeker zelf.

Aangaande de identiteitsdocumenten, namelijk een geboorteakte en een Ethiopisch paspoort, die in de aanvullingen van 21.10.2010 en 27.05.2011 werden overgemaakt, dient opgemerkt te worden dat zij niet kunnen weerhouden worden, aangezien het bewijs van de identiteit en nationaliteit moet geleverd worden op het ogenblik van de indiening van de aanvraag conform art. 9bis§1. Arrest 70.708 van RVV d.d. 25 november 2011: "uit de redactie van artikel 9bis 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde documentaire rechtstreeks naar Arrest 214.351 van de Raad van State dd. 30 juni 2011 dat stelt: (dat uit Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag" en anderzijds "dat het algemeen principe dat het bestuur op het ogenblik dat zij een beslissing treft dient rekening te houden met alle elementen waarover ze op dat ogenblik beschikt geen afbreuk kan doen aan de duidelijke ontvankelijkheidsvoorwaarden vermeld in Art. 9ter en zijn uitvoeringsbepalingen".

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden voor deze aanvraag is niet vervuld "

Eveneens op 29 augustus 2012 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van Huygelier Joke, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:
(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 09.04.2009.”

2. Over de ontvankelijkheid

In zoverre de verzoekende partij tevens de nietigverklaring vordert van de beslissing van 23 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, daar de Raad zich reeds over dit beroep heeft uitgesproken bij arrest nr. 94.162 van 20 december 2012.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het gezag van gewijsde.

De verzoekende partij stelt dat volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State de identiteit bewezen wordt door een internationaal paspoort. Zij stelt dat ze na de indiening van haar aanvraag om machtiging tot verblijf een Ethiopisch paspoort heeft neergelegd, met name op 26 maart 2010. Zij is van oordeel dat het er niet toe doet wanneer het paspoort wordt neergelegd. Een identiteitsdocument kan volgens haar ook later meegedeeld worden. Ze stipt ook aan dat er niet getwijfeld wordt aan de echtheid van het paspoort.

Tevens stelt de verzoekende partij dat de motivering van de bestreden beslissing tegenstrijdig is. Enerzijds hecht de verwerende partij geloof aan de Ethiopische nationaliteit en anderzijds stelt ze dat het paspoort geen identiteitsdocument is.

Ondergeschikt verwijst de verzoekende partij naar het arrest 25.726 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin staat dat de verzoekende partij in het bezit is van Ethiopische identiteitskaart waaruit haar Ethiopische nationaliteit blijkt. Ze stipt aan dat in dit arrest wordt aangenomen dat dit document de Ethiopische nationaliteit bewijst. Dit arrest heeft gezag van gewijsde. De verzoekende partij stelt dat de Raad niet twijfelt aan haar nationaliteit en bijgevolg meent dat dit document haar identiteit bewijst.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de machtiging tot verblijf in buitengewone omstandigheden *“en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt”* kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is volgens het tweede lid van die bepaling niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen noch op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument in België te verkrijgen op geldige wijze aantoonde.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag. Die voorwaarde is opgesteld in identieke bewoordingen als aanvankelijk in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het geval was en het Grondwettelijk Hof heeft daarover in zijn arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 uitdrukkelijk gesteld dat *het gaat om een “ontvankelijkheidsvoorwaarde met betrekking tot het bezit van een identiteitsdocument”*.

De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt dus op het ogenblik van het

indienen van die aanvraag. Het beginsel dat een bestuur op het ogenblik dat het zijn beslissing over dergelijke aanvraag neemt rekening moet houden met alle elementen waarover het op dat ogenblik beschikt, doet geen afbreuk aan de voormelde ontvankelijkheidsvoorwaarde. (RvS 24 juli 2013, nr. 224.392 (c)).

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij een tegenstrijdigheid in de motivering leest, is de Raad van oordeel dat de tegenstrijdigheid die de verzoekende partij ontwaart zich stelt tussen een determinerend motief en een overtollig motief, zodat zulks niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het volstaat dat de determinerende motieven de beslissing kunnen schragen.

Het determinerend motief in casu, is dat de verzoekende partij haar identiteit niet heeft bewezen aan de hand van de stukken die zij heeft voorgebracht bij haar aanvraag en dat de stukken ten bewijze van de identiteit moeten gevoegd worden bij de aanvraag. Hiervoor werd reeds besproken dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. De vraag of de verzoekende partij op het ogenblik van de aanvraag over een identiteitsdocument beschikt vergt noodzakelijkwijze een onderzoek naar de vraag of de voorgebrachte documenten kunnen aanvaard worden als een bewijs van identiteit

Van de stukken die de verzoekende partij heeft bijgebracht ten bewijze van haar identiteit wordt ofwel gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van het stuk of dat het geen bewijs vormt van de identiteit. Dienaangaande vermeldt de bestreden beslissing het volgende in verband met de Ethiopische identiteitskaart die zij heeft neergelegd: *“het is namelijk zo dat de geboortedatum niet overeenstemt met de geboortedatum op documenten die betrokkene in diverse aanvullingen op de aanvraag heeft voorgelegd. Bovendien is het duidelijk te zien op het document dat de geboortedatum op lijn 4 onregelmatigheden vertoont (informatie afkomstig van de lokale politie, zone Geel, toegevoegd aan het administratief dossier). In de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen op datum van 16.10.2007 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt het volgende gesteld in verband met het door betrokkene voorgelegde identiteitsdocument: ‘merkwaardig genoeg stemt de door u opgegeven geboortedatum (12.10.1961 Ethiopische kalender, 19.06.1969 Europese kalender) niet overeen met de datum die op het identiteitsdocument fungeert (23.05.1961 Ethiopische kalender, 31.01.1969 Europese kalender)’. Volgens de geboorteakte die betrokkene voorgelegd heeft in de aanvulling van 21.10.2010 is de geboortedatum van betrokkene 9.02.1961 (Ethiopische kalender) en 15.10.1968 (Europese kalender). Op het Ethiopisch paspoort dat betrokkene heeft voorgelegd in de aanvulling van 27.05.2011 fungeert 15.10.1968 als geboortedatum. Gelet op deze bevindingen kan er geen geloof worden gehecht aan de authenticiteit van de voorgelegde Ethiopische identiteitskaart.”*

Met betrekking tot de identiteitskaart van Eritrea stelt de bestreden beslissing: *“Betrokkene heeft deze identiteitskaart reeds voorgelegd in het kader van zijn tweede asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelde vast dat er geen geloof kan gehecht worden aan de authenticiteit van deze identiteitskaart. Zo legde betrokkene ongeloofwaardige verklaringen af over het tijdstip en de omstandigheden waarin hij de kaart verkregen heeft en hoe ze in België terecht kwam. Uit de vergelijking van de gegevens op de identiteitskaart van verzoeker en die van zijn vader bleek dat de nummering van de kaart erg onlogisch is, vermits de kaart van betrokkene een lager volgnummer heeft dan de identiteitskaart van zijn vader, terwijl ze op een latere datum werd uitgereikt. Het nummer op de kaart van zijn vader namelijk 0494309 verschilt bovendien slechts met 1 cijfer van dat op de kaart van betrokkene namelijk 0394309, wat een onwaarschijnlijk toeval lijkt. (Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, d.d. 19.12.2008) Betrokkene had overigens in het kader van zijn eerste asielaanvraag verklaard dat hij de Ethiopische nationaliteit bezat, maar dat hij zou geprobeerd hebben de Eritrese nationaliteit te verkrijgen en dat dit niet gelukt was ondanks zijn deelname aan het onafhankelijkheidsreferendum. (commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, weigering van de vluchtelingen en weigering van de subsidiaire bescherming, d.d. 16.10.2007) Het voorleggen van een Eritrese identiteitskaart is dus strijdig met zijn eigen eerdere verklaringen. Gelet op al deze elementen kan er geen geloof gehecht worden aan de authenticiteit van de door betrokkene voorgelegde Eritrese identiteitskaart en kan deze niet aanvaard worden als bewijs van de identiteit en nationaliteit van betrokkene.”*

Met betrekking tot de identiteitskaart van de vader stelt de bestreden beslissing dat dit document geen bewijs vormt van identiteit van de verzoekende partij zelf.

De verzoekende partij betwist niet dat er geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van de Eritrese identiteitskaart, noch dat de identiteitskaart op naam van haar vader geen bewijs is van haar identiteit. Wat betreft de Ethiopische identiteitskaart betwist zij niet dat er verschil is in de geboortedatum zoals vermeld op deze kaart en op andere bijgebrachte documenten, doch zij minimaliseert dit verschil en meent dat dit geen voldoende reden is om te twijfelen aan de echtheid van het document. Door louter de vaststellingen te minimaliseren bewijst de verzoekende partij de echtheid van het voorgelegde document niet. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet deugdelijk zou zijn.

Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

Waar de verzoekende partij tot slot verwijst naar het arrest nr. 25.726 van de Raad betreffende haar asielaanvraag, kan uit het arrest waarnaar de verzoekende partij verwijst worden afgeleid dat de Raad van oordeel is dat de Ethiopische identiteitskaart de Ethiopische nationaliteit bewijst. Echter wordt in dit arrest geen uitspraak gedaan over de identiteit van de verzoekende partij, noch over de authenticiteit van dit stuk.

Een schending van het gezag van gewijsde wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

Het tweede middel is gericht tegen de beslissing van 23 juli 2012. Aangezien het beroep niet ontvankelijk is in zoverre gericht tegen deze beslissing, wordt dit middel niet onderzocht.

Het derde middel is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

In dit middel stelt de verzoekende partij dat het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolgbeslissing is van de ongunstige beslissing genomen over de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen. Zij stelt dat indien deze beslissing vernietigd wordt, het bevel eveneens vernietigd dient te worden en dat dit eveneens het geval is indien de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd.

Nergens blijkt uit het bestreden bevel dat dit een gevolgbeslissing zou zijn van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, noch een gevolgbeslissing is van de eerste bestreden beslissing.

Het bestreden bevel verwijst op geen enkele wijze naar de aanvragen om machtiging tot verblijf en werd genomen op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt te bewijzen dat deze termijn niet overschreden werd (artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet). Hierbij wordt nog verduidelijkt dat de verzoekende partij niet als vluchteling werd erkend en niet in aanmerking kwam voor subsidiaire bescherming en wordt er verwezen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen genomen op 9 april 2009. Op geen enkele wijze maakt de verzoekende partij aannemelijk dat er sprake is van een gevolgbeslissing.

Zelfs aangenomen dat er sprake zou zijn van een gevolgbeslissing, quod non, dan dient nog te worden vastgesteld dat noch de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, noch de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, werden vernietigd, zodat er ook geen reden is om het bevel om het grondgebied te verlaten mee te vernietigen.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU